

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 10/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Silviou Kollárovou, Štúrova 29, Levoča, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 S 1/2018 z 13. júna 2019 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžk 38/2019 z 21. apríla 2020, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažostná argumentácia a skutkový stav

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 S 1/2018 z 13. júna 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžk 38/2019 z 21. apríla 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka správnou žalobou napadla rozhodnutie rektora Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach (ďalej len „UPJŠ“) zo 16. októbra 2017, ktorým potvrdil rozhodnutie dekanky Filozofickej fakulty UPJŠ z 8. septembra 2017 o vylúčení sťažovateľky zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek študijného programu a porušenie čl. 4 ods. 11 Študijného poriadku doktorandského štúdia, keďže nezískala stanovený minimálny počet kreditov na pokračovanie v štúdiu. Krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu ako nedôvodnú zamietol a v odôvodnení uviedol, že:

„V podanej žalobe žalobkyňa namietala, že v napadnutom rozhodnutí žalovaného rektor UPJŠ citoval a vychádza zo stanoviska dekanky Filozofickej fakulty UPJŠ, ktoré jej pred vydaním rozhodnutia nebolo žalovaným doručené, čím jej práva boli porušené tým, že sa k tomuto nemohla vyjadriť. Správny súd konštatuje, že uvedené stanovisko bolo predložené v súvislosti s predložením vecí žalovanému na základe návrhu žalobkyne na preskúmanie rozhodnutia dekanky. Bolo tak zo strany žalovaného zhrnutím potrebného pre rozhodovanie žalovaného o návrhu žalobkyne na preskúmanie rozhodnutia dekanky Filozofickej fakulty UPJŠ. Preto námietka žalobkyne o porušení zásady kontradiktórnosti konania postupom žalovaného je nedôvodná. Rektor UPJŠ nebol povinný predložiť žalobkyňi obsah predkladacej správy žalovanému, ale posúdiť, či bol zistený skutočný stav veci, ktorý vyplýva napokon aj z akademického informačného systému (AIS) vysokej školy.

Správny súd konštatuje, že z obsahu napadnutých rozhodnutí je jednoznačne dané, že dôvodom postupu a rozhodnutia dekanky pre vylúčenie žalobkyne z doktorandského štúdia pre nesplnenie podmienky získania minimálne 90 kreditov za štyri za sebou nasledujúce semestre akademických rokov v zmysle čl. 4 ods. 11 Študijného poriadku. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že žalobkyňa získala menej ako 90 kreditov, za štyri za sebou idúce semestre, počas doktorandského štúdia, za zimný

a letný semester 2015/2016, zimný a letný semester 2016/2017... Podľa správneho súdu preto existoval dôvod vylúčenia zo štúdia, ako to vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a z rozhodnutia dekanky, a to podľa čl.4 ods. 1 la 12 Študijného poriadku vysokej školy pre nesplnenie vyžadovaného počtu kreditov.

Správny súd zistil, že nie je dôvodné ani tvrdenie žalobkyne, že jej neboli do vlastných rúk doručené napadnuté rozhodnutia. Plná moc na zastupovanie žalobkyne vyplýva z administratívneho spisu žalovaného. Z obsahu rozhodnutia rektora UPJŠ je zrejmé, že rozhodnutie sa doručovalo žalobkyni, prostredníctvom právnej zástupkyne, na adresu totožnú ako má ako fyzická osoba, do sídla výkonu jej advokácie, ktoré je totožná s miestom trvalého bydliska /aj žalobkyne samotnej/. Rozhodnutie dekanky FF UPJŠ bolo doručené žalobkyni prostredníctvom jej právnej zástupkyne do vlastných rúk, svedčí o tom doručienka o prevzatí rozhodnutia dekanky FF UPJŠ zo dňa 19.09.2017.“

3. Sťažovateľka podala proti tomuto rozsudku kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol, pretože kasačné námietky nepovažoval za dôvodné. V odôvodnení uvádza:

„32. Vzhľadom ku skutočnosti, že sťažovateľka nezískala štyri po sebe idúce semestre minimálny počet kreditov (90), ale len 83, nenaplnila aj podľa názoru kasačného súdu podmienku uvedenú v Čl. 4 ods. 12 Študijného poriadku UPJŠ.

36. V tomto prípade kasačný súd upozorňuje na vyššie uvedenú citáciu ust. § 108 zákona č. 131/2002 Z.Z., podľa ktorého sa na tieto konania nevzťahuje správny poriadok, teda z ust. § 108 zákona č. 131/2002 Z.z. vyplýva, že na konanie podľa ust. § 66 ods. 1 písm. d) citovaného zákona o vylúčení zo Štúdia sa nevzťahujú ustanovenia osobitného zákona o správnom konaní, a teda ani rozhodnutie žalovanej v danej veci nevyžadovalo splnenie formálnych a obsahových náležitostí v zmysle ust. § 46 a § 47 správneho poriadku. Aj napriek tomu však možno dôvodne konštatovať splnenie požiadaviek kladených na administratívne rozhodnutie v zmysle rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 z 28.09.1977 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, keďže z obsahu administratívneho súdneho spisu je nepochybné, že dôvody rozhodnutia boli pre sťažovateľku jasné a zrozumiteľné. Okrem toho, ona sama nedosiahnutie potrebného počtu kreditov nijako nespochybnila.

38. K ďalšej kasačnej námietke, v ktorej sťažovateľka namietala nesprávnosť doručovania napadnutých rozhodnutí jej, resp. jej právnej zástupkyňi, kasačný súd uvádza, že s touto námietkou nie je možné sa stotožniť. Z obsahu administratívneho spisu je dostatočne preukázané, že preskúmané rozhodnutia boli doručované na adresu [REDACTED], [REDACTED].“

4. Sťažovateľka v sťažnosti v podstatnom namieta, že výrok rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa „je bez bližšej špecifikácie a dátumovej konkretizácie“ a hoci ho sťažovateľka osobne prevzala, „nebolo jej adresované do vlastných rúk“. „Taktiež odôvodnenie predmetného rozhodnutia bolo bez akejkoľvek bližšej špecifikácie a uvádza len čl. 4 ods. 11 Študijného poriadku doktorandského štúdia na UPJŠ v Košiciach - čo nebolo možné z našej strany právne a skutkovo preskúmať...“

Riadny chod spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, zaväzuje súdy a orgány verejnej správy na odôvodnenie rozhodnutí. Nepreskúmateľné rozhodnutia zakladajú protiústavný stav a tento postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania.

... rektor v nadväznosti na mnou označené nedostatky napadnutého rozhodnutia citoval jemu doručené stanovisko dekanky FF UPJŠ v Košiciach, podľa môjho právneho názoru ho doslova opísal, no bez toho, aby mne ako advokátke predložil na vyjadrenie toto stanovisko dekanky FF UPJŠ v Košiciach, pritom nie je jasne, určite a jednoznačne zrejmé, kedy dátumovo a pod akým č. konania bolo toto stanovisko dekanky vypracované, čo tiež zakladá jeho právnu a skutkovú nepreskúmateľnosť.

Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces.

... špekulatívnym a arbitrárnym spôsobom obhájl, podľa môjho právneho názoru, v rozsudku nezákonný postup a rozhodovanie správneho orgánu napr. aj tým, v bode 20. na str. 1 odôvodnenia tu napadnutého rozsudku uvádzal nejaké stanovisko dekanky

Filozofickej fakulty UPJŠ bez bližšej a konkrétnejšej špecifikácie, ku ktorému sme však nemali možnosť sa žiadnym spôsobom vyjadriť, nakoľko nám nebolo doručované, čím boli naše práva porušené, no senát krajského súdu túto našu námietku o porušení zásady kontradiktórnosti konania pri postupe správneho orgánu neuznal a považoval ju za nedôvodnú bez toho, aby právne a skutkovo toto svoje stanovisko zdôvodnil v odôvodnení rozsudku.“

5. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka namieta jeho arbitrárnosť, nesprávne právne posúdenie veci a uvádza:

„... mám však za to, že sa ani NS SR pri postupe a rozhodovaní v danej právnej veci nijako zákonne, vecne, právne a ani skutkovo nevyporiadal s nami uvádzanou argumentáciou uvedenou v Kasačnej sťažnosti, pričom poukazujem na to isté vyššie tu uvedené svoje právne a skutkovo analytické zdôvodnenie prípadu ako vo vzťahu ku rozsudku KS v Košiciach zo dňa 13.06. 2019.

Vzhľadom na to, že vo veci rozhodovala verejná vysoká škola, právnická osoba, ktorá zo zákona disponuje oprávnením rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb, nemožno upustiť od vyžiadania aspoň minimálnych požiadaviek kladených na konanie a rozhodnutie správnych orgánov vyplývajúcich napr. z Rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy (77)31 z 28.09.1977 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov, resp. z Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy Rec (2007) 7 z 20.06.2007 o dobrej verejnej správe čl. 17, v zmysle ktorého musia byť správne rozhodnutia formulované v jednoduchej, jasnej a zrozumiteľnej podobe a musia obsahovať primerané zdôvodnenie obsahujúce skutkové a právne dôvody, pre ktoré boli vydané.

Na základe takto opísaných a zdôvodnených skutočností máme za to, že všeobecné súdy upreli v danom konaní teraz sťažovateľke aj Ústavou SR garantovanú zásadu rovnosti strán v spore - čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, pričom z odôvodnení tu napadnutých rozsudkov nesporne vyplýva, že súdy prihliadali výlučne na ničím nepodložené tvrdenia žalovaného, bez toho, aby vykonali a objektívne zhodnotili návrhy na dokazovanie, argumenty a dôvody uvádzané žalobkyňou, teraz sťažovateľkou.

Z uvedeného je preto zrejmé, že všeobecné súdy upreli teraz sťažovateľke spravodlivosť v konaní, pričom jasne, zrozumiteľne a presvedčivo nevysvetlili dôvody svojich rozhodnutí.“

6. Na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Ústavný súd SR vyhovuje v celom rozsahu podanej sťažnosti a vyslovuje, že postupom v konaní č. 8S/1/2018 a právoplatným rozsudkom prvostupňového súdu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8S/1/2018 z 13.06.2019, a v konaní o kasačnej sťažnosti postupom v konaní č. 6Sžk/38/2019 a právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 6Sžk/38/2019 z 21.04.2020 boli porušené základné ústavné práva sťažovateľky [REDAKOVANÉ] a to právo na spravodlivé súdne konanie, právo na súdnu ochranu, tiež bolo porušené jej právo na rovnosť účastníkov v konaní a preto Ústavný súd SR zrušuje v celom rozsahu právoplatný rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8S/1/2018 z 13.06.2019, zrušuje v celom rozsahu právoplatný rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 6Sžk/38/2019 z 21.04.2020 a vec vracia prvostupňovému súdu na ďalšie konanie,

2. Ústavný súd súčasne priznáva sťažovateľke [REDAKOVANÉ] finančné zadostučinenie v celkovej výške 5 000,- Eur...

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke trovy konania a právneho zastúpenia...“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúra

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon, ktorým je zákon č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

13. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

15. Súčasťou minimálnych garancií procesnej povahy je (okrem iných) právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť zrejmé, bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [porovnaj napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 3. 5. 2001, bod 2].

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

A. K napadnutému rozsudku krajského súdu

16. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bola sťažovateľka oprávnená podať kasačnú sťažnosť, čo aj využila.

17. S ohľadom na uvedené je ústavný súd toho názoru, že kasačná sťažnosť, hoci smerovala proti právoplatnému rozsudku krajského súdu, predstavovala v okolnostiach prejednávanej veci účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého následne najvyšší súd ako súd kasačný poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v ústavnej sťažnosti. Dokazuje to i skutočnosť, že najvyšší súd o kasačnej sťažnosti sťažovateľky rozhodol meritórne tak, že ju podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol. Je tak naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane

týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

18. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

B. K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu

19. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

20. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany všeobecného súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Predmetom sporu je právne posúdenie preskúmateľnosti a dostatočnosti dôvodov rozhodnutia správneho orgánu, ktorým bola sťažovateľka vylúčená zo štúdia, keďže sa naň nevzťahuje procesný predpis o správnom konaní. Nie je sporu o tom, že isté minimálne štandardy odôvodnenia rozhodnutia musia byť zachované správnym orgánom aj v takomto prípade, a to v rozsahu jeho zrozumiteľnosti adresátovi, presvedčivosti a relevantnosti

dôvodov. Kým správne orgány a správne súdy vyhodnotili, že preskúmané rozhodnutia tieto štandardy spĺňajú, sťažovateľka je presvedčená o tom, že nie sú dostatočné a najvyšší súd pri svojom právnom posúdení veci v tomto zmysle pochybil. Zároveň už v priebehu súdneho konania namietala, že jej nebolo doručené vyjadrenie dekanky UPJŠ, z ktorého žalovaný správny orgán (rektor UPJŠ, pozn.) pri svojom rozhodovaní vychádzal, a teda nebola zachovaná rovnosť strán v konaní nevytvorením rovnakých možností uplatňovať svoju argumentáciu. Najvyšší súd sa s týmto pochybením podľa tvrdení sťažovateľky riadne nevysporiadal, a preto ho považuje za arbitrárne. Ostatná námietka smeruje k nedostatku v doručovaní rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, ktoré bolo zaslané na adresu jej bydliska, avšak s mylkou v krstnom mene.

22. K jednotlivým námietkam ústavný súd konštatuje, že nie sú takej ústavnej relevancie, ktorá by indikovala ústavne neakceptovateľný výklad práva najvyšším súdom zasahujúci do jej základných práv. Ústavný súd poznamenáva, že rozhodnutia správneho orgánu prvého a druhého stupňa tvoria obsahovú jednotu. Účelom odvolacieho konania je nielen preskúmať napadnuté rozhodnutie, ale aj doplniť nedostatky, resp. napraviť nesprávnosti. Vzhľadom na uvedené sa posudzuje dostatočnosť odôvodnenia v ich spojení. Takto ich správne súdy preskúmali a dospeli k záveru o dostatočnej zrozumiteľnosti a vecnej správnosti žalobou napadnutého rozhodnutia. Svoj právny názor kasačný súd dostatočne vysvetlil, stotožnil sa s názorom správneho súdu a doplnil ho o vlastné úvahy citované v bode 4 tohto uznesenia. Ústavný súd nezistil žiadne pnutie napadnutého rozsudku s právom na súdnu ochranu či spravodlivý proces sťažovateľky z aspektu jeho zrozumiteľnosti a presvedčivosti.

23. K nedoručeniu vyjadrenia protistrany v správnom konaní ústavný súd poznamenáva, že sporné vyjadrenie bolo podľa bodu 20 rozsudku krajského súdu súčasťou predloženia veci odvolaciemu orgánu ako popis skutkového stavu veci (priebeh štúdia a získané počty kreditov z jednotlivých študijných predmetov). Sťažovateľka sporné vyjadrenie ústavnému súdu nepredložila, a keďže ústavný súd nie je orgánom vyhľadávacím, vychádzal z jemu dostupných informácií. Správne súdy konštatovali, že obsah sporného vyjadrenia tvoria skutočnosti sťažovateľke známe, keďže sa týkajú

jej štúdia, ako aj z akademického informačného systému. Krajský súd preto uzavrel, že odvolací správny orgán nebol povinný toto vyjadrenie zaslať sťažovateľke. S uvedeným sa najvyšší súd stotožnil v bode 20 napadnutého rozsudku.

Ústavný súd pripomína, že účelom správneho súdnictva nie je naprávať všetky nesprávnosti alebo nedostatky procesného postupu správnych orgánov či snažiť sa o procesný purizmus vo verejnej správe. Jeho úlohou je účinná ochrana subjektívnych práv účastníkov konania tam, kde boli prípadnými procesnými nedostatkami postupu správneho orgánu porušené v takom rozsahu, že po ich odstránení by prichádzalo do úvahy priaznivejšie rozhodnutie pre účastníka správneho konania. Najvyšší súd, rovnako ako krajský súd, zohľadnili, že sťažovateľka netvrdí nesprávnosť v počte získaných kreditov, čo by mohlo viesť prípadne k zmene rozhodnutia o jej vylúčení, ale len procesný nedostatok postupu správnych orgánov spočívajúci v neoznámení vyjadrenia, ktoré sumarizuje skutkový stav veci sťažovateľke už známy. Nemožno preto vytýkať najvyššiemu súdu, že nepovažoval za nevyhnutné odstránenie uvedeného procesného nedostatku, ktoré by nebolo spôsobilé viesť k vecne výhodnejšiemu rozhodnutiu pre sťažovateľku.

24. Pokiaľ ide o námietku doručovania rozhodnutí správnych orgánov, ústavný súd poukazuje na zrozumiteľné riešenie tejto otázky správnymi súdmi a už len v krátkosti uvádza, že omyl v krstnom mene sťažovateľky uvedenom na doručenke nespôsobil ťažkosti s dorúčením rozhodnutia žalovaného správneho orgánu sťažovateľke, zásielka sa do jej dispozičnej sféry dostala, v zákonnej lehote podala správnu žalobu, čiže na svojich právach ukrátená nebola, a preto nemožno uvažovať o ústavne relevantnom pochybení (a už vôbec nie) najvyššieho súdu.

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť ich porušenie. S prihliadnutím na ústavne akceptovateľné dôvody napadnutého rozsudku ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2021

Peter Molnár
predseda senátu